

KONINKRIJK BELGIE.

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE.

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, achtste kamer, de 12e oktober 1984 door de Gemeenschapsminister van Cultuur verzocht hem, binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, van advies te dienen over een ontwerp van decreet "betreffende het doorgeven van audio-visuele programma's in de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden", heeft de 18e oktober 1984 het volgend advies gegeven :

Binnen de hem toegemeten tijd heeft de Raad van State de belangrijke problemen die het voorontwerp van decreet oproept niet naar behoren kunnen uitdiepen. Ook aan een doorgedreven artikelsgewijs tekstonderzoek heeft hij zich niet kunnen begeven. Naar zijn inzicht zou een zodanig onderzoek trouwens niet erg zinnig zijn geweest, daar, zoals later betoogd zal worden, de tekst aan een volledige herwerking toe is.

De hiernavolgende opmerkingen zijn, globaal beschouwd, in de volgorde van hun belangrijkheid gerangschikt.

A. In artikel 5, vierde lid, van het voorontwerp wordt aan de "Niet-Openbare Televisieverenigingen" verboden "politieke, religieuze en ideologische propaganda" in hun programma's op te nemen.

Het is zeer de vraag of deze verbodsbepaling verenigbaar is met artikel 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsook met artikel 19, tweede lid, van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (1). Weliswaar heeft in de zaak *X and the Association of Z against the United Kingdom* de Europese Commissie voor de rechten van de mens, op 12 juli 1971 beslist dat de nationale overheid aan een onafhankelijke televisieketen mag verbieden politieke propaganda uit te zenden (2). Maar, ten eerste, hier werd duidelijk propaganda in de strikte zin van dat woord ("advertisements") (3) bedoeld en het is niet zeker of men in het voorontwerp van decreet ook die strikte betekenis op het oog heeft. Ten tweede, de Europese Commissie komt tot haar conclusie na zich gericht te hebben naar de

.../...

(1) Verdrag opgemaakt te New-York op 19 december 1966 en samen met de goedkeuringswet van 15 mei 1981 bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 6 juli 1983.

(2) Zie deze beslissing in *Annuaire de la Convention européenne des droits de l'homme*, 1971, 539.

(3) "annonces publicitaires" in de Franse vertaling van de beslissing.

interpretatieregel dat "... the practice in different member States of the Council of Europe should be taken in consideration" en het staat niet vast of, wanneer zij vandaag die regel zou toepassen, zij tot hetzelfde besluit als in 1971 zou komen. In dat verband wijst de Raad van State op sporen in de rechtsleer en in de door haar geciteerde rechtspraak die getuigen van de tendentie om, met name op het terrein van de radio en de televisie, van het overheidsingrijpen in de uitoefening van de vrijheid van meningsuiting te verlangen dat dit er positief op gericht is die vrijheid optimaal tot haar recht te doen komen (1). Van een absoluut verbod van politieke, religieuze of ideologische propaganda - een zuiver negatieve houding - kan men bezwaarlijk stellen dat zij aan die tendentie tegemoet komt, zeker niet als men het begrip "propaganda" derwijze zou laten uitdijen dat het ook vormen van meningsuitingen op politiek, religieus of ideologisch gebied omvat die onmogelijk kunnen worden afgedaan als propaganda in de echte zin van dat woord, echte zin die neerkomt op reclame op ideëel gebied.

Dit zeer gewichtige probleem, dat de kern van de rechtsstaat raakt, heeft de Raad van State niet kunnen onderzoeken met de vereiste grondigheid. Hij moet er zich dus toe beperken zeer nadrukkelijk voorbehoud te maken bij de rechtmatigheid van de besproken verbodsbepaling.

Het allерminste wat men van de decreetgever mag verwachten, is dat hij er zich zeer precies rekenschap van geeft wat hij verbiedt wanneer hij "politieke, religieuze en ideologische propaganda" verbiedt en dat hij zich terdege afvraagt of hij voor zulk een absoluut verbod en voor zulk

.../...

(1) Zie bv. Patrick PEETERS, "De lokale, private radio-omroep en de vrijheid van meningsuiting, een grondwettelijke terreinverkenning", T.B.P., 1983, 167; W.A.HINS, "Kabelomroep, de inrichting van een nieuw medium", Nederlands Juristenblad, 1981, 917; "Buitenlandse kroniek", Bestuurswetenschappen, 1981, 428 (over de toestand in Zwitserland en Duitsland); beslissingen nr 81-129 van de Franse Conseil Constitutionnel van 30 en 31 oktober 1981, Recueil Dalloz Sirey, 1982, Jurisprudence, 557, met noot Léo HAMON.

een ten opzichte van de vrijheid van meningsuiting zuiver negatieve houding redenen heeft die wel doordacht zijn en in redelijkheid aanvaardbaar.

B. Blijkens artikel 3, § 2, tweede streepje, van het voorontwerp zal de verdeler op zijn distributienet "onder voorbehoud van het bepaalde in de internationale overeenkomsten" buitenlandse programma's slechts mogen doorgeven wanneer de Vlaamse Executieve dat toestaat.

Ook bij dat voorschrift rijst de reeds aan de orde gestelde vraag van de verenigbaarheid met het Europees Verdrag op de rechten van de mens en het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Verondersteld dat deze vraag een positief antwoord mag krijgen - binnen de hem toegemeten tijd kan de Raad van State zich zonder lichtvaardigheid te zijn noch een positief noch een negatief antwoord veroorloven - rijst een andere vraag, te weten of het besproken voorschrift gelding kan hebben tegenover de Lid-Statens van de Europese Economische Gemeenschap. In dat verband herinnert de Raad van State eraan dat, zo het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen heeft aangenomen dat de artikelen 59 en 60 van het E.E.G.-Verdrag zich niet verzetten tegen een nationale regeling die het doorgeven van reclameboodschappen via kabeltelevisie verbiedt, het dat alleen heeft gedaan op voorwaarde dat die regeling wordt toegepast zonder onderscheid naar de binnen- en buitenlandse herkomst van die boodschappen, dan wel naar de nationaliteit of de plaats van vestiging van de verrichter van de dienst (1). Het kan niet uitgesloten worden geacht dat het Hof die zienswijze, al dan niet enigszins genuanceerd, ook zou toepassen op het doorgeven van andere programma's dan reclameboodschappen.

.../...

(1) Arrest 18 maart 1980, Zaak 52/79, Jurisprudentie van het Hof, 1980, 833.

Voor een toetsen van artikel 21 van het koninklijk besluit van 24 december 1966 betreffende de netten voor distributie van radio-omroepuitzendingen in de woningen van derden aan dit arrest, zie bv. Dirk VOORHOOF, "Massamedia - Analyse van de reclameverboden voor de audiovisuele media", T.B.P. 1983, 267.

Weliswaar wordt in het besproken voorschrift bij de vereiste van machtiging van de Executieve het reeds geciteerde voorbehoud "van het bepaalde in de internationale overeenkomsten" gemaakt en tot de internationale overeenkomsten behoort natuurlijk ook het E.E.G.-Verdrag. Maar met dat soort van voorbehoud wordt helemaal niets opgelost, want het laat de vraag overeind staan wat de internationale overeenkomsten, met name het E.E.G.-Verdrag, afdoen aan de bevoegdheid van de Executieve om het doorgeven van buitenlandse programma's te verbieden.

De vraag naar de bestaanbaarheid met het E.E.G.-Verdrag rijst vanzelfsprekend ook wat betreft de bepaling in artikel 6 volgens welke de verdeling van buitenlandse programma's aan het betalen van rechten onderworpen kan worden.

Verhelderend zou alvast kunnen werken het openbaar maken van de gronden waarop de Vlaamse Gemeenschap steunt voor het treffen van zulke maatregelen.

C. Op twee punten is het voorontwerp in strijd met de bevoegdheidsverdeling tussen de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten.

Ten eerste, in artikel 3, § 1, derde streepje, wordt ten onrechte de idee gehuldigd dat de Vlaamse Executieve overeenkomsten kan sluiten met een buitenlandse regering. Artikel 81 van de bijzondere wet laat er geen twijfel over bestaan dat zij dat niet kan (1).

Ten tweede, in artikel 3, § 3, wordt ten onrechte de R.T.T. aangewezen als het bestuur bevoegd om de "technische onmogelijkheid" van het doorgeven van een bepaald programma

.../...

(1) Zie daarover bv. J. DE MEYER, "Het beleid der buitenlandse betrekkingen in aangelegenheden die tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen of van de Gewesten behoren", R.W. 1983-1984. 273.

vast te stellen en wordt ten onrechte geëist dat een lid van de Executieve die technische onmogelijkheid erkent. In zijn advies A. 29.395/IV-9-855 van 3 augustus 1983 is de Raad van State, afdeling administratie, tot het besluit gekomen dat de kabeldistributie moet worden gerekend tot de "radio-omroep en de televisie" in de zin van artikel 4, 6°, van de bijzondere wet, maar dat het Rijk bevoegd blijft voor een aantal punten, onder meer voor de technische aspecten van het distributienet (1). Tot dezelfde conclusie is de Raad van State, afdeling wetgeving, gekomen in zijn advies L. 15.539/2/V en L. 15.549/2/V van 5 september 1983 over een voorstel van decreet "relatif aux émissions de radiodiffusion sonore et télévisuelle diffusées par la voie du câble, déposée par MM. BIEFNOT et LAGASSE" (2). Het gaat dus niet aan dat de Gemeenschap beslist wie op nationaal vlak de "technische onmogelijkheid" om een programma door te geven zal vaststellen en het gaat nog minder aan dat de uitwerking van deze vaststelling afhankelijk wordt gemaakt van een erkenning door een orgaan van de Vlaamse Gemeenschap. Stelt in een bepaald geval het Rijk ten onrechte een technische onmogelijkheid vast, dan zal de Vlaamse Gemeenschap tegen die onwettige beslissing de daartoe geëigende rechtsmiddelen kunnen aanwenden; zichzelf als rechter aanstellen, dat kan de Vlaamse Gemeenschap niet.

D. Ook met de bevoegdheidsverdeling binnen de Vlaamse Gemeenschap zelf is het voorontwerp niet steeds in overeenstemming.

.../...

(1) Advies gepubliceerd in T.B.P. 1984, 230.

(2) Doc. Parl., Cons. Comm. Fr., 108 (1982-1983) - 2.

Ten eerste, de Raad van State heeft reeds ettelijke keren moeten doen opmerken dat het wetgevend orgaan van een Gemeenschap of van een Gewest geen bevoegdheid kan toekennen aan een individueel lid van de Executieve, dat alleen de Executieve zelf dat kan. Toch komen in het voorontwerp (de artikelen 3, 4, 5 en 6) alweer zulke toekenningen van bevoegdheid voor.

Ten tweede, ten aanzien van de niet-openbare televisieverenigingen kent artikel 5 van het voorontwerp een onwaarschijnlijk grote bevoegdheid aan de Executieve toe : enkele algemene regelen die in artikel 5 zelf zijn vastgesteld niet te na gesproken, bepaalt de Executieve de erkenningsvoorwaarden en de "voorwaarden inzake programmatorische inhoud" (1). Dit betekent dat de Executieve een nagenoeg onbeperkte bevoegdheid krijgt om het statuut van de niet-openbare televisie vast te stellen. Gelet op het delicate karakter van deze materie, die onder meer verband houdt met grondrechten als de vrijheid van meningsuiting en de gelijkheid van de Belgen voor de wet, is het noodzakelijk in het decreet zelf de desbetreffende bepalingen op te nemen; de Executieve kan enkel met de regeling van detailpunten belast worden. Ter illustratie moge worden gewezen op het probleem van de nieuwsuitzendingen, waaromtrent geen voorschriften in het voorontwerp zijn opgenomen.

Ten derde, afgezien van het sub B gestelde probleem, is ook de in artikel 3, § 2, tweede en vierde streepje, aan de Executieve verleende bevoegdheid om het doorgeven van programma's al dan niet toe te staan, veel te ruim, in acht genomen dat de vrijheid van informatie hier op het spel staat. De Executieve moet aan criteria gebonden worden. Of deze

.../...

(1) In het voorontwerp staat dat "de Minister" de laatstgenoemde voorwaarden bepaalt, maar overeenkomstig de eerste opmerking moet men "de Executieve" lezen.

criteria die mogen zijn welke men nu vindt in voornoemd artikel 21 van het koninklijk besluit van 24 december 1966, daarover spreekt de Raad van State zich niet uit, maar bepaalt hij zich tot een verwijzing naar zijn beschouwingen gemaakt sub B.

Ten vierde is er artikel 6 van het voorontwerp.

Dit artikel machtigt de Executieve "rechten" in te voeren op het erkennen van niet-openbare televisieverenigingen en op het verdelen (lees : doorgeven) van buitenlandse programma's. De Executieve moet daartoe "normen" vaststellen op basis waarvan die rechten geheven worden; die "normen" moeten ook de "doeleinden" van de te betalen rechten bepalen.

Uit het decreet zelf moet men kunnen aflezen of het beoogde recht als een belasting dan wel als een retributie moet worden aangezien. Immers, het wetgevend orgaan van de Gemeenschap moet de keuze maken tussen die twee mogelijkheden.

Eens zover kan men verder zien, met name onderzoeken of de Gemeenschap bevoegd is om het "recht" in kwestie in te voeren (1) en, in bevestigend geval, wat het onderling aandeel van Raad en Executieve mag en moet zijn in het vaststellen van de regelen over dat "recht" (2).

.../...

- (1) Bevoegd nationaal-rechtelijk, maar ook internationaal-rechtelijk : zie boven, B , in fine.
- (2) Zie over het onderscheid tussen belasting en retributie en het praktisch belang van dat onderscheid, bepaaldelijk met betrekking tot de Gemeenschappen en de Gewesten, bv. het advies L. 15.772/2 van 12 oktober 1983 van de Raad van State over het ontwerp van de wet van 28 december 1983 houdende fiscale en begrotingsbepalingen (Parl. St., Kamer, 758 (1983-1984) - nr 1) en het advies L. 16.147/1/9 van 18 april 1984 van de Raad van State over het ontwerp van de herstellwet van 31 juli 1984 (Parl. St., Kamer, 927 (1983-1984) - nr 1).

E. In de artikelen 3 en 5 is sprake zowel van erkenning van de niet-openbare televisieverenigingen als van het sluiten van een "concessie-overeenkomst" met deze verenigingen.

Erkenning en concessie zijn twee juridische procédés die elkaar uitsluiten en die men dus niet tegelijk kan aanwenden. Erkenning is een eenzijdig overheidshandelen, concessie is een contract. Het is dus op zijn minst verwarrend met betrekking tot een zelfde activiteit tegelijk met die twee begrippen te werken.

+

Concessie komt hierop neer dat, in plaats van zelf een taak van openbaar belang te vervullen, de overheid die taak contractueel toevertrouwt aan een particuliere instelling. Met de tekst van het voorontwerp kunnen de niet-openbare televisieverenigingen alleen dan optreden wanneer zij een concessiecontract sluiten. Dit betekent dat met haar voorontwerp de Executieve het overheidsmonopolie inzake het verzorgen van radio- en televisieprogramma's in stand houdt; alleen zou dat monopolie nu niet langer alleen door een overheidsinstelling (de B.R.T.) worden uitgeoefend, maar mede door particuliere instellingen (1). Niet het overheidsmonopolie, enkel het B.R.T.-monopolie wordt doorbroken.

Hier rijst wederom de delicate vraag of zulks verenigbaar is met het Europees Verdrag op de rechten van de mens (2).

.../...

- (1) Wat men noemt het privaat beheer der openbare diensten : de dienst is een overheidsdienst, maar hij wordt waargenomen door een particuliere instelling.
- (2) P. PEETERS (l.c., p. 239) signaleert dat het Italiaanse grondwettelijk hof het monopolie van de openbare omroepinstelling inzake de lokale uitzendingen ongrondwettig heeft verklaard.

En is zulks verenigbaar, dan rijst een andere vraag, namelijk of de Executieve er zich rekenschap van geeft dat op geconcessioneerde openbare diensten het speciaal publiekrechtelijk stelsel toepasselijk is dat zich onder meer kenmerkt door de algemene wetten van de openbare dienst en dat totaal verschilt van het rechtsstelsel waaraan particuliere instellingen onderworpen zijn, zelfs die welke, zoals verenigingen zonder winstoogmerk, een taak van algemeen belang uitoefenen, maar dan één die ze zelf op zich hebben genomen, die hun niet door de overheid is toevertrouwd. Nog een andere vraag rijst dan, te weten of de artikelen 18 en 19 van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt, de zogenaamde cultuurpactwet, niet op de niet-openbare televisieverenigingen toegepast moeten worden, vermits deze alsdan een overheidstaak vervullen.

F. Ook wetgevingstechnisch staat het voorontwerp aan fundamentele kritiek bloot.

Al brengt het opschrift dat niet tot uitdrukking, het voorontwerp handelt niet alleen over de distributie van televisieprogramma's (en radioprogramma's), maar ook over het verzorgen van televisieprogramma's, te weten door de niet-openbare televisieverenigingen.

Dat zijn twee wel onderscheiden aangelegenheden die dan ook beter in afzonderlijke decreten geregeld worden (1).

G. Door volstrekt algemeen te bepalen dat "de inbreuken op de bepalingen van dit decreet en van zijn uitvoeringsbesluiten" strafrechtelijk gesanctioneerd worden, maakt artikel 8, § 1, van het voorontwerp het volledige decreet en
.../...

(1) De opmerking kan ook gemaakt worden dat het wetgevings-technisch ten zeerste gewenst is dat de Gemeenschap een volledig statuut van de kabeldistributie zou vastleggen; het huidige voorontwerp komt nauwelijks los van het koninklijk besluit van 24 december 1966 waarvan het formeel alleen hoofdstuk VI vervangt.

al de uitvoeringsbesluiten tot strafrecht. Dit kan toch niet de bedoeling zijn. Enkele voorbeelden ex absurdo : als een erkenning ten onrechte wordt toegekend of wordt geweigerd, dan zijn de betrokken leden van de Executieve strafbaar met een geldboete van 26 tot 10.000 frank; aan dezelfde geldboete stellen zich bloot de leden van de Eerraad waarvan sprake in artikel 7, § 2, die de geringste onwettigheid begaan in de uitvoering van de hun bij het voorontwerp opgedragen taak.

De inbreuken die men als misdrijven wil kwalificeren, moeten dan ook stuk voor stuk aangeduid worden. Hierbij zal men moeten nagaan of voor de overtreding van sommige bepalingen niet reeds elders in een strafsanctie is voorzien; men denke aan de schending van de goede zeden of aan de beledigingen (artikel 7, § 1, van het voorontwerp).

H. Bij het overlopen van de tekst van het voorontwerp botst men op allerlei onvolkomenheden. Hetgeen hierna volgt, is exemplatief.

Artikel 2.

De definities onder 5° en 6° zijn ontoereikend : voor de omschrijving van andere uitzendingen dan de uitzendingen van de omroepdiensten wordt gewoon verwezen naar "andere overbrengingen van klanken respectievelijk beelden of teksten al dan niet van klanken vergezeld, waarvoor de toelating tot overbrengen respectievelijk verdelen tot de bevoegdheid van de Gemeenschappen behoort". Op die manier definieert men gewoon niets.

Verder is het niet duidelijk waarom onder 5° "overbrengen" wordt gebruikt en onder 6° "verdelen".

.../...

Waarom gebruikt men in 7°, conform de definities in de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberichtgeving, en in het Internationaal Verdrag betreffende de televerbindingen van 25 oktober 1973, goedgekeurd bij de wet van 8 februari 1978, niet het woord "radioverbinding" in plaats van het woord "telecommunicatie"? Verder lijkt het nodig te zijn de "radio-omroep per satelliet" nader te omschrijven, aangezien de radio-omroepdiensten niet alleen gebruik maken van satellieten voor rechtstreekse uitzending maar daarnaast ook voor verbindingen die niet bestemd zijn om rechtstreeks door het publiek te worden ontvangen.

Na "overbrengen" en "verdelen" (5° en 6°), wordt nu, onder 8°, het werkwoord "doorgeven" gebruikt.

Dit lijkt niet adequaat te zijn met betrekking tot het nieuwe type van distributie, te weten het overbrengen van de programma's van de niet-openbare televisieverenigingen.

De definitie onder 10° dient te worden herzien, onder meer met betrekking tot het begrip "niet exclusief eenrichtingsuitzendingen". Men moet immers vaststellen dat de belangrijke innovatie, bestaande in de betaaltelevisie, slechts op gebrekkige en indirecte wijze wordt gedefinieerd (fragmentair in artikel 2, 10°, artikel 3, § 1, artikel 5, vierde lid).

Artikel 3.

In de memorie van toelichting wordt bij dit artikel een regeling beschreven die niet is terug te vinden in de overeenkomstige tekst van dit artikel, namelijk onder § 1, tweede streepje.

.../...

In § 2, eerste streepje, is sprake van een overeenkomst met de Franse of de Duitstalige Gemeenschap, "zoals voorzien in § 1, derde lid (lees : derde streepje) van onderhavig artikel". Die mogelijkheid is in de bedoelde bepaling niet terug te vinden.

Onder het laatste streepje van deze paragraaf is opnieuw sprake van "televisieprogramma's via satelliet". Hieromtrent moge worden verwezen naar de opmerking bij artikel 2, 7°.

Ook mag worden aangestipt dat niet is voorzien in de verplichting of in de mogelijkheid tot het doorgeven van de uitzendingen van de niet-openbare radio's, bedoeld door het desbetreffende decreet van 6 mei 1982.

Artikel 5.

Het tweede lid betreft de bevoegdheid van de niet-openbare televisieverenigingen. Naast het maken van televisieprogramma's mogen ze enkel activiteiten uitoefenen "die rechtstreeks in functie staan van of rechtstreeks voortvloeien uit deze programma's".

De vraag rijst of met deze omslachtige bepaling iets anders wordt bedoeld dan in artikel 4, § 1, van het B.R.T.-decreet van 28 december 1979, dat luidt als volgt :

"Art. 4. § 1. Het instituut mag alle handelingen verrichten die kunnen bijdragen tot de verwezenlijking van zijn doelstellingen, zoals omschreven in artikel 2".

.../...

Uit dit artikel moeten alle bepalingen worden geweerd die reeds in de in artikel 2, 10°, gegeven definitie van niet-openbare televisieverenigingen zijn vervat of, erger nog, deze definitie tegenspreken. Een voorbeeld : volgens de definitie verzorgen bedoelde verenigingen uitsluitend via de kabel programma's, in artikel 5 wordt dat "inzonderheid langs de kabel".

In het derde lid, eerste streepje, is sprake van "... programma's die door middel van andere systemen dan de radiogolven, inzonderheid langs de kabel, worden uitgezonden ...". Het werkwoord uitzenden lijkt hier niet adequaat vermits het in principe niet gaat om etheruitzendingen. Het woord "verspreiden" of "overbrengen" lijkt hier meer geschikt.

Artikel 6.

Er wordt herinnerd aan de opmerkingen gemaakt sub B en D.

Legt men het hier bepaalde naast artikel 3, § 1, derde streepje, dan moet men vaststellen dat de Executieve de verdeler kan verplichten de programma's van buitenlandse omroepen door te geven en hem, als hij deze verplichting nakomt, daarvoor "rechten" kan doen betalen. Of zulks aanvaardbaar is, zal moeten blijken uit de preciseringen over de aard en het waarom van die "rechten" waar sub B en D om gevraagd is.

.../...

Artikel 7.

Paragraaf 2 stelt een Ereraad in die moet waken "over de naleving van de verplichtingen vermeld in de artikelen 5 en 7, § 1 ...". "Waken over de naleving" is in dit geval een onduidelijk omschreven taak. Gebeurt dit door middel van adviezen aan de Executieve ? Kan die Raad enkel uit eigen beweging optreden of kunnen er adviezen worden gevraagd of klachten ingediend ? In dit laatste geval door wie ? Door de kijkers en ook door de B.R.T. en door concurrerende televisieverenigingen ?

En wat is waken over de naleving van de verplichtingen vermeld in artikel 5 ? De bedoeling kan toch niet zijn dat de Ereraad er ook op toeziet dat de Executieve de haar aldaar opgelegde verplichting nakomt om de erkenningsvoorwaarden te bepalen. Dat wijst uit dat de verplichtingen die wel beoogd zijn, concreet moeten worden aangegeven.

I. Het onderzoek dat de Raad van State in de hem toegemeten tijd aan het voorontwerp heeft kunnen besteden, heeft niettemin tot een lange reeks opmerkingen geleid.

Inzonderheid is gebleken dat op fundamentele vragen geen bevredigend antwoord wordt gegeven en dat er evenmin zonder nader onderzoek een antwoord kan worden gevonden; ook is komen vast te staan dat de tekst van het voorontwerp nog een hele opknapbeurt kan gebruiken.

Het ontwerp in zijn geheel zou dus best grondig heroverdacht worden, liefst na raadpleging van deskundigen op de diverse terreinen waar de problemen zich voordoen.

De kamer was samengesteld uit

de Heren :	G. BAETEMAN,	kamervoorzitter,
	J. NIMMEGEERS,	staatsraden,
	J. BORRET,	
	G. VAN HECKE,	assessoren van de
	S. FREDERICQ,	afdeling wetgeving,
Mevrouw :	S. VAN AELST,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. J. VERMEIRE,
auditeur.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

S. VAN AELST.

G. BAETEMAN.